

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

06 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte
Judecători

Nicolae Gordilă,
Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citirea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare împotriva sentinței Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 noiembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2016, declarate de inculpatul

Chihai Anatolie Nicolae, născut la 08 martie 1973, originar și locuitor al mun. Chișinău, str. I. Dumeniuc 22, ap. 51, cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.

*instanța de fond:
instanța de apel:
instanța de recurs:*

*Termenul de examinare,
18.09.2015 – 13.11.2015,
14.12.2015 – 27.01.2016,
12.04.2016 – 06.06.2016.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 noiembrie 2015, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Chihai Anatolie a fost condamnat în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal la 4 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei aplicate i-a fost suspendată condiționat, pe un termen de probă de 2 ani.

De la Chihai Anatolie s-a încasat în beneficiul statului prejudiciul material în mărime de 33.200 lei, echivalentul a 1600 euro în ziua transmiterii banilor conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei.

2. Instanța de fond a constatat, că inculpatul Chihai Anatolie, susținând că are influență asupra judecătorului din cadrul Curții de Apel Chișinău, care examina procedura de insolabilitate a SRL „Lundas Trans”, a pretins de la ex-administratorul agentului economic menționat, Mahalov A., mijloace bănești în mărime de 5000 euro, întru amânarea ședinței de judecată pe un timp îndelungat în cadrul procedurii de insolabilitate menționate.

Tot el, în continuarea acțiunilor sale infracționale, susținând că are influență asupra aceleiași persoane cu funcție de demnitate publică din cadrul Curții de Apel Chișinău, a mai pretins de la ex-administratorul SRL „Lundas Trans” bani în mărime de 15.000 euro, întru emiterea încheierii de excludere a agenților economici SRL „Auto Asia”, SRL „Michelin”, SRL „Fisar Enterprise Corp”, SRL „Luminav Grup” și SRL „GoianaPetr.Co” din lista creditorilor în procedura de insolabilitate menționată.

Tot el, la 30 iulie 2015, în jurul orei 15.15, aflându-se în automobilul „Toyota Corolla”, nr. de înmatriculare B 87 URT, staționat pe str. P. Rareș, mun. Chișinău, a primit de la Mahalov A. prima tranșă din suma pretinsă, în mărime de 5000 euro, care conform cursului oficial al Băncii Naționale din Moldova constituia suma de 103.799 lei, întru amânarea ședinței de judecată în cadrul procedurii de insolabilitate a SRL „Lundas Trans”, aflată spre examinare la Curtea de Apel Chișinău.

Tot el, în continuarea acțiunilor sale infracționale, la 04 august 2015, aflându-se în automobilul „Toyota Corolla”, nr. de înmatriculare B 87 URT, staționat pe bd. Gr. Vieru, în preajma restaurantului „Andy’s Pizza”, în jurul orei 17.20 s-a întâlnit cu Mahalov A. În cadrul discuției purtate, inculpatul, convingându-se că Mahalov A. dispune de următoarea sumă de bani în mărime de 15.000 euro, i-a comunicat că va putea influența persoana cu funcție de demnitate publică din cadrul Curții de Apel Chișinău întru emiterea încheierii de excludere din lista creditorilor a SRL „Lundas Trans” a agenților economici menționați.

Tot el, la 06 august 2015, în jurul orei 16.00, aflându-se la terasa restaurantului „Andy’s Pizza”, amplasată pe bd. Gr. Vieru nr. 22/9, în continuare a susținut că are influență asupra judecătorului din cadrul Curții de Apel Chișinău, care examina procedura de insolabilitate a SRL „Lundas Trans”, și în continuare a pretins suma de 15.000 euro de la Mahalov A., întru emiterea încheierii de excludere din lipsa creditorilor a agenților economici menționați.

Tot atunci, după discuția purtată, inculpatul a fost prins în flagrant, fiind depistate asupra sa mijloace bănești în mărime de 500 euro, din suma de 5000 euro transmise lui la 30.07.2015.

Instanța a reținut, că inculpatul a recunoscut în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, menționând că a primit suma de 5000 euro de la Mahalov A., din care 1600 euro i-a cheltuit în scopuri personale.

Instanța a conchis, că vinovăția inculpatului a fost dovedită integral prin cumulul de probe prezentate, inclusiv de martorul Țurcanu S., care a declarat că activează în funcția de șef adjunct al DJ a IGP și reprezintă interesele IGP în cauza penală. Astfel, la 30 iulie 2015, prin dispoziția de plată nr. 954, din contabilitate a fost eliberată suma de 100.000 lei ofițerului de investigație R. Sobiețkii, ulterior convertite în euro și transmise inculpatului.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 326 alin. (3) lit. a) Cod penal, ca trafic de influență, adică pretinderea, acceptarea și primirea personal de bani, pentru o altă persoană, de către o persoană care are influență asupra unei alte persoane publice, persoane cu funcție de demnitate publică, pentru a-l face să îndeplinească acțiuni în exercitarea funcției sale, indiferent dacă asemenea acțiuni au fost sau nu săvârșite, cu primirea de bunuri în proporții deosebit de mari.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că infracțiunea comisă este una gravă, că inculpatul are la întreținere un copil minor și părinți în etate, cu grad de invaliditate, că el este caracterizat pozitiv, că lipsesc circumstanțe agravante, concluzionând că corectarea și reeducarea inculpatului este posibilă fără izolare de societate.

Totodată, instanța a statuat, că în cadrul urmăririi penale, prin ordonanța ofițerului de urmărire penală din 20.08.2015, Inspectorul General al Poliției al MAI a fost recunoscut în calitate de parte civilă și a înaintat cerere de chemare în judecată privind asigurarea restituirii sumei de 1600 euro, echivalentul a 33.200 lei, conform cursului valutar al Băncii Naționale a Moldovei din 30 iulie 2015, în cadrul căreia s-a efectuat convertirea sumei de 100.000 lei, în euro întru neadmiterea pierderilor valutare, reieșind din fluctuația cursului valutar.

Inculpatul a recunoscut vina și primirea sumei de 5000 euro, precum și că 1600 euro din ei le-a folosit în scopuri personale.

Astfel de la inculpat urmează a încasa în beneficiul statului suma de 33.200 lei, adică echivalentul a 1600 euro, în ziua transmiterii banilor conform cursului oficial al Băncii Naționale din Moldova, cu titlu de prejudiciu material cauzat de inculpat în urma comiterii infracțiunii.

3. Inculpatul a declarat apel, solicitând casarea parțială a sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea civilă să fie admisă doar în principiu, în vederea stabilirii sumelor adjudecate în procedură civilă.

Apelantul a invocat, că în dosarul penal au fost prezentate copii neautentificate a dispoziției de eliberare a numerarului nr. 954 din 30 iulie 2015, privind eliberarea sumei de 100.000 lei, care au fost utilizați în cadrul dosarului penal, fiind prezentate și copii a unor bonuri de casă privind procurarea valutei în mărime de 5000 euro contra sumei de 103.799 lei.

Dar, IGP nu a prezentat careva acte privind eliberarea sumelor de 3.799 lei și 100.000 lei.

Mai mult, conform prevederile art. 166-167 Cod de procedură penală, actele prezentate de IGP, urmau a fi cel puțin autentificate, or instanța de fond urma să respingă acțiunea civilă, pe motiv că actele nu au fost autentificate, astfel nefiind întrunite condițiile legale ale Codului de procedură civilă.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2016, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că în materialele cauzei penale sunt prezente probe utile, veridice și suficiente pentru a confirma cuantumul cheltuielilor indicate în acțiunea civilă, înaintată de Inspectoratul General de Poliție.

Potrivit acestei acțiuni civile, IGP solicită restituirea sumei de 1600 euro, echivalentul sumei de 33.200 lei, conform cursului valutar al BNM din 30.07.2015, întru neadmiterea pierderilor valutare, reieșind din fluctuația cursului valutar. IGP a indicat că, pentru efectuarea măsurilor speciale de investigație, a fost utilizată suma de 5000 euro cu statut de „cheltuieli speciale”, care ar fi fost estorcată de inculpat. Inculpatul a fost reținut în flagrant, fiind depistate la el 500 euro din suma de 5000 euro transmise lui la 30.07.2015. În aceeași zi, adică la 06.08.2015, în rezultatul percheziției efectuate la domiciliul inculpatului, au mai fost ridicați 700 euro. În virtutea măsurilor speciale de investigație, suma de 2200 euro a fost ridicată de la casa de schimb valutar, unde fusese convertită anterior de către inculpat. Prin urmare, a apărut necesitatea restituirii sumei de 1600 euro, rămase din 5000 euro, echivalentul a 100.000 lei, eliberată conform dispoziției de plată nr. 954, din 30.07.2015.

Conform declarațiilor inculpatului, suma de 1600 euro din cei 5000 euro a cheltuit-o în scopuri personale.

Nu poate fi reținut argumentul apelantului precum că, nu este clar și nici Inspectoratul General de Poliție nu a prezentat careva acte privind suma de 3799 lei, or, această sumă nici nu este solicitată de către Inspectoratul General de Poliție în conținutul acțiunii civile.

Astfel, instanța de fond, justificat și corect a admis acțiunea civilă înaintată de Inspectoratul General al Poliției al MAI.

5. La 25 martie 2016, inculpatul, a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea civilă să fie admisă în principiu, urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor convenite să hotărască instanța civilă.

Recurentul a invocat, că la materialele dosarului au fost prezentate copii neautentificate a dispoziției de eliberare a numerarului nr. 954 din 30 iulie 2015, privind eliberarea sumei de 100.000 lei, care au fost utilizați în cadrul dosarului penal, fiind prezentate și copii a unor bonuri de casă privind procurarea valutei în mărime de 5000 euro, contra sumei de 103.799 lei.

IGP nu a prezentat careva acte privind eliberarea sumelor de 3799 lei și 100.000 lei.

Au fost încălcate prevederile pct. 10, 13 al HG-764 din 25.11.1992, privind aprobarea Normelor pentru efectuarea operațiunilor de casă în economia națională a R. Moldova, prevederile art. 167, 171 CPC și art. 387 CPP.

Suma de 100.000 lei a fost eliberată lui Sobieski R., însă acesta nu a fost interogat de organul de urmărire penală și nici de către instanța de fond, nefiind prezentate careva dovezi că anume Sobieski R. a procurat valută pentru lucrul operativ, or acesta urma să prezinte în contabilitatea IGP factura fiscală eliberată de casa de schimb valutar pentru a confirma cheltuirea sumei primite în numerar din casa Inspectoratului General de Poliție.

Nu au fost prezentate probe concludente în ce privește mărimea sumei ce urmează a fi restituită.

În drept, recursul este întemeiat pe art. 427 pct. 6) și 10) Cod de procedură penală.

5.1. La 18 mai 2016, inculpatul a declarat și un recurs ordinar suplimentar, în care la fel solicită casarea parțială a hotărârilor adoptate, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, dar prin care să fie respinsă integral acțiunea civilă înaintată de IGP.

Recurentul a indicat că instanțele incorect și neîntemeiat au soluționat acțiunea civilă.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.

Însă, conform art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei. Potrivit art. 231 alin. (3) Cod de procedură penală, la calcularea termenelor pe zile nu se ia în calcul ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlinește. În corespundere cu art. 418 alin. (1), 338 alin. (2)-(4), 340 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel pronunță public dispozitivul hotărârii, fapt despre care se consemnează în procesul-verbal. Hotărârea motivată se pronunță la fel public, în termen de până la 30 de zile. Copia de pe hotărârea motivată se înmânează participanților prezenți la ședința de judecată.

Sub acest aspect se atestă că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, instanța de apel a pronunțat dispozitivul deciziei la 27 ianuarie 2016, comunicând că decizia motivată va fi pronunțată la 24 februarie 2016, fapt realizat la această dată și oră și consemnat în respectivul proces-verbal, inculpatul primind și o copie de pe decizia motivată, semnând o recipisă în acest sens (*vol. II f.d. 237*).

Deci, decizia atacată a fost pronunțată în condițiile legii la 24 februarie 2016, iar termenul de 30 zile pentru depunerea recursului ordinar urma să expire la sfârșitul zilei de 25 martie 2016.

Totodată, conform datelor secției grefă a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, inculpatul a depus recursul ordinar suplimentar abia la 18 mai 2016, adică peste termenul prevăzut de lege (*vol. II f.d. 255-258, pct. 5.I. din decizie*).

Alte informații cu privire la data depunerii recursului respectiv în instanța de recurs nu există nici în dosar și nici în recursul nominalizat.

Este de menționat că art. 422 Cod de procedură penală, nu prevede repunerea în termen a recursului, nici o altă procedură legală de a calcula termenul de recurs decât de la data pronunțării deciziei motivate, iar art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală prescrie expres că, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Prin urmare, durata termenului de recurs este stabilită prin lege. Acest termen nu poate fi prelungit sau scurtat de instanța de judecată. El este absolut, are un caracter imperativ și fatal, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este declarat peste termen.

Astfel, odată ce recursul ordinar suplimentar al inculpatului, din 18 mai 2016, este depus peste termen, el urmează a fi declarat inadmisibil (*pct. 5.I. din decizie*).

În al doilea rând, conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11/1 Cod de procedură penală, eroarea gravă de fapt este stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se reține că recursul ordinar inițial este fondat și pe *art. 427 pct. 6) Cod de procedură penală*, avându-se în vedere, probabil *art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală*, care prevede mai multe temeiuri pentru recursul ordinar, cum ar fi și situațiile când, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței (*pct. 5. din decizie*).

Totodată, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat asupra căror motive concrete din apelul declarat nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, și care ar fi esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele prescrise în art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, omițându-se totalmente motivarea ilegalității deciziei contestate în acest sens, cu indicarea unor concrete erori în aspectul vizat.

Circumstanțele enunțate denotă că recursul nominalizat nu întrunește condițiile de conținut în partea vizată, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica (*pct. 5. din decizie*).

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al treilea rând, potrivit art. 427 alin. (2) Cod de procedură penală, în recurs pot fi invocate doar acele temeuri care au fost indicate și în apel.

În sensul vizat se reține că argumentele specificate în recursul ordinar al inculpatului și reproduse la pct. 5. din prezenta decizie, că au fost încălcate prevederile pct. 10, 13 al HG-764 din 25.11.1992, privind aprobarea normelor pentru efectuarea operațiunilor de casă în economia națională a R. Moldova, prevederile art. 167, 171 CPC și art. 387 CPP, că suma de 100.000 lei a fost eliberată lui Sobieski R., însă acesta nu a fost interogat de organul de urmărire penală și nici de către instanța de fond, nefiind prezentate careva dovezi că anume Sobieski R. a procurat careva valută pentru lucrul operativ, or acesta urma să prezinte în contabilitatea IGP factura fiscală eliberată de casa de schimb valutar pentru a confirma cheltuirea sumei primite în numerar din casa Inspectoratului General de Poliție, că s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale (art. 427 pct. 10) Cod de procedură penală, indicat în recursul ordinar, nu au fost invocate și în apel (*pct. 3. și 5. din decizie*).

Prin urmare, recursul ordinar în aspectul dat nu are niciun suport legal.

În al patrulea rând, conform art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 2., 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și

apreciat circumstanțele de fapt și de drept la soluționarea acțiunii civile pe caz, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile inculpatului că a cheltuit 1600 euro din cele primite de la Mahalov A., martorilor Țurcanu S. și Malahov A., dispoziția de plată nr. 954 din 30 iulie 2015, că din contabilitate IGP a fost eliberată suma de 100.000 lei și înscrisurile privind convertirea acestor bani în euro.

Deci, instanțele au încasat corect de la inculpat 1600 euro, adică doar suma pe care acesta a cheltuit-o în scopuri personale, și invocarea recurentului că lipsesc probe privind altă sumă cheltuită de IGP pentru procurarea valutei - de 3799 lei este absolut neîntemeiată. Or. ultima sumă nu se regăsește în cea încasată de la inculpat.

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura civilă.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate.

Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura civilă în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, și invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal (*pct. 5., 5.1. din decizie*).

Mai mult, motivele enunțate supra și invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2-5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile atacate cuprind motive clare și legale pe care se întemeiază soluția în latura civilă, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs va decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este și unul vădit neîntemeiat.

Dat fiind, că recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil (*pct. 5. din decizie*).

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 2), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar din 25 martie 2016, declarat de inculpatul Chihai Anatolie Nicolae împotriva sentinței Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 noiembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2016, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Inadmisibilitatea recursului ordinar suplimentar din 18 mai 2016, declarat de inculpatul Chihai Anatolie Nicolae împotriva sentinței Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 13 noiembrie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 27 ianuarie 2016, deoarece este declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 29 iunie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco